

ՆԱՆՈՒՆ ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ
Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ Ը

ՔԱՂԱՔԱՑԻ ՆԵՆՐԻԿ ՊՈՂՈՍՅԱՆԻ ԴԻՄՈՒՄԻ ՆԻՄԱՆ ՎՐԱՎ «ՍՆԱՆԿՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ» ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՔԻ 82-ՐԴ ՆՈՂՎԱԾԻ 1-ԻՆ ՄԱՍԻ «Թ» ԿԵՏԻ՝ ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆԸ ՆԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ ԳՈՐԾԻ ՎԱՐՈՒՅԹԸ ԿԱՐՃԵԼՈՒ ՄԱՍԻՆ

Քաղ. Երևան

22 նոյեմբերի 2011թ.

Նայասրանի Նանրապետության սահմանադրական դափարանը՝ կազմով. Վ. Նովհաննիսյանի (նախագահող), Կ. Բալայանի, Ֆ. Թոխյանի, Մ. Թովուզյանի, Ա. Խաչատրյանի, Ն. Նազարյանի, Ա. Պետրոսյանի, Վ. Պողոսյանի (զեկուցող),

մասնակցությամբ՝

դիմող Ն. Պողոսյանի,

գործով որպես պապասխանող կողմ ներգրավված՝ ՆՆ Ազգային ժողովի պաշտոնական ներկայացուցիչ՝ ՆՆ Ազգային ժողովի աշխատակազմի իրավաբանական վարչության իրավական փորձաքննության բաժնի գլխավոր մասնագետ Ա. Մխիթարյանի,

համաձայն Նայասրանի Նանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետի, 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի, «Սահմանադրական դափարանի մասին» ՆՆ օրենքի 25, 38 եւ 69-րդ հոդվածների,

դռնբաց նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «Քաղաքացի Նենրիկ Պողոսյանի դիմումի հիման վրա՝ «Սնանկության մասին» Նայասրանի Նանրապետության օրենքի 82-րդ հոդվածի 1-ին մասի «թ» կետի՝ Նայասրանի Նանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:

Գործի քննության առիթը քաղաքացի Ն. Պողոսյանի՝ 02.09.2011թ. ՆՆ սահմանադրական դափարան մուտքագրված դիմումն է:

Ուսումնասիրելով գործով զեկուցողի գրավոր հաղորդումը, դիմող եւ պարասխանող կողմերի գրավոր բացատրությունները, հերագուրելով «Սնանկության մասին» Նայասարանի Նանրապետության օրենքը եւ գործում առկա մյուս փաստաթղթերը, Նայասարանի Նանրապետության սահմանադրական դարարանը **Պ Ա Ր Զ Ե Ց** .

1. «Սնանկության մասին» ՆՏ օրենքն ընդունվել է ՆՏ Ազգային ժողովի կողմից 2006թ. դեկտեմբերի 25-ին, Նայասարանի Նանրապետության Նախագահի կողմից ստորագրվել՝ 2007թ. հունվարի 22-ին եւ ուժի մեջ է մտել 2007թ. փետրվարի 10-ից: Օրենքն ուժի մեջ մտնելու պահից վերջինիս 107-րդ հոդվածի 4-րդ մասի համաձայն ուժը կորցրած է ճանաչվել «Անվճարունակության (սնանկության) մասին» Նայասարանի Նանրապետության 2003թ. դեկտեմբերի 17-ի ՆՕ-17-Ն օրենքը:

«Սնանկության մասին» ՆՏ օրենքի՝ «Չապահովված պահանջների բավարարման հերթականությունը» վերաբառությամբ 82-րդ հոդվածի 1-ին մասի «թ» կետը սահմանում է. «Պարտավերների չապահովված պահանջները բավարարվում են հետևյալ հերթականությամբ՝ ... թ) պարտապանի հիմնադիրների (մասնակիցների, բաժնետերերի, անդամների կամ գործընկերների) պահանջները»:

«Սնանկության մասին» ՆՏ օրենքն ուժի մեջ մտնելուց հետո՝ 23.06.2011թ. ՀՕ-235-Ն ՆՏ օրենքով «Սնանկության մասին» ՆՏ օրենքի վիճարկվող 82-րդ հոդվածի վերնագրում եւ 1-ին մասում «Պարտավերների պահանջներ» բառակապակցությունը փոխարինվել է «Պարտավերների չապահովված պահանջներ» բառակապակցությամբ:

2. Քննության առարկա գործի դարավարական նախապարմությունը հանգում է նրան, որ ՆՏ փնտեսական դարարանի 18.05.2007թ. վճռով «Սպիտակի վերելակաշինական գործարան» ՓԲԸ-ն ճանաչվել է սնանկ: Դիմողը, հանդիսանալով «Սպիտակի վերելակաշինական գործարան» ՓԲԸ-ի բաժնետոմսերի 92.3%-ի սեփականատերը, ելակետ ընդունելով «Սնանկության մասին» ՆՏ օրենքի վիճարկվող 82-րդ հոդվածի 1-ին մասի պահանջները, դիմել է ՆՏ Լոռու մարզի ընդհանուր իրավասության դարարան եւ խնդրել գրանցել իր՝ «Սպիտակի վերելակաշինական գործարան» ՓԲԸ-ում ունեցած բաժնետոմսերի չափին համապարասխան պահանջ՝ 17.537.000 ՆՏ դրամի չափով:

ՆՏ Լոռու մարզի ընդհանուր իրավասության դարարանն իր՝ 11.04.2011թ. որոշմամբ ներկայացված պահանջը մերժել է:

ՆՏ վերաքննիչ քաղաքացիական դատարանն իր՝ 17.06.2011թ. որոշմամբ դիմողի վերաքննիչ բողոքը մերժել է, իսկ ՆՏ Լուու մարզի ընդհանուր իրավասության դատարանի 11.04.2011թ. որոշումը թողել օրինական ուժի մեջ:

ՆՏ վճռաբեկ դատարանն իր՝ 10.08.2011թ. որոշմամբ, վերահաստատելով ՆՏ վերաքննիչ քաղաքացիական դատարանի կողմից արտահայտված իրավական դիրքորոշումները, դիմողի վճռաբեկ բողոքը վերադարձրել է:

3. Դիմողը գտնում է, որ վիճարկվող նորմը հակասում է՝

- ՆՏ Սահմանադրության 1-ին հոդվածով հռչակված իրավական պետության սկզբունքի կարեւորագույն փարր հանդիսացող իրավական որոշակիության սկզբունքին, ըստ որի՝ օրենքը պետք է լինի իրավական՝ բավականաչափ մարչելի, ձեւակերպված լինի բավարար ճշգրտությամբ, որը թույլ կրա իրավաբանական եւ ֆիզիկական անձանց դրան համապարասխանեցնել իրենց վարքագիծը: Սակայն օրենսդիրը, նախատեսելով «պահանջներ» եզրույթը, օրենսդրորեն որեւէ կերպ չի հսրակեցրել դրանց իրավական սահմանները եւ ամրագրել այն պահանջների շրջանակը, որոնք րվյալ հերթում կարող են ներկայացվել պարրասպան իրավաբանական անձի հիմնադիրների (մասնակիցների, բաժնետերերի, անդամների կամ գործընկերների) կողմից.

- ՆՏ Սահմանադրության 3-րդ հոդվածի 1-ին եւ 3-րդ մասերին՝ այն հիմնավորմամբ, որ վիճարկվող իրավադրույթն իր իրավական անհսրակությամբ խախտել է դիմողի իրավունքները՝ առկախելով դրանց իրացումը,

- ՆՏ Սահմանադրության 8-րդ հոդվածի 1-ին մասին՝ այն հիմնավորմամբ, որ իրավանորմն իր անորոշ իրավական բովանդակությամբ եւ իրավակիրառական պրակտիկայում դրան րրված մեկնաբանությամբ արգելք է հանդիսանում անձի **սեփականության իրավունքի** անարգել իրացման համար, քանի որ օրենսդրորեն պարրասպան իրավաբանական անձի բաժնետիրոջ պահանջի գրանցման իրավունքի իրականացումը պայմանավորվել է մի իրավաբանական փաստով, այն է՝ համապարասխան պարրավորության առկայությամբ, այն պարագայում, երբ դա խնդրո առարկա հերթի պայմաններում օբյեկտիվորեն անհնարին է, ինչը հանգեցրել է սեփականության իրավունքի խախտմանը,

- ՆՏ Սահմանադրության 14.1-րդ հոդվածի 1-ին մասում ամրագրված իրավահավասարության սկզբունքին՝ այն հիմնավորմամբ, որ վիճարկվող իրավանորմում առկա անորոշությունը եւ իրավակիրառական պրակտիկայում դրան րրված մեկնաբանությունը հնարավորություն չեն րալիս հսրակ եւ միանշանակ

հետետություն անել այն մասին, թե խնդրո առարկա հերթում պարտապան իրավաբանական անձի բաժնետերերն ինչպես կարող են իրացնել օրենսդրորեն իրենց վերապահված իրավունքը, ինչը կարող է հիմք հանդիսանալ եւ հանդիսացել է սույն գործով իրավակիրառական պրակտիկայում այդ նորմի խիստ հակասական եւ կամայական մեկնաբանության, ինչը կհանգեցնի անձանց իրավահավասարության սահմանադրական սկզբունքի խախտմանը:

4. Պատասխանող կողմը՝ առարկելով դիմողի փաստարկները, գտնում է, որ օրենքի վիճարկվող դրույթները չեն հակասում Տայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը:

Անդրադառնալով դիմողի՝ իրավական անորոշության վերաբերյալ փաստարկներին՝ պատասխանողը գտնում է, որ դրանք անհիմն են, քանի որ օրենքի իմաստով կարելու է ոչ թե «պահանջներ» եզրույթի սահմանումը, այլ կարելու են դրա այն տեսակների սահմանումները, որոնք օգտագործվում են կոնկրետ իմաստներով: Իր՝ վերը նշված հակափաստարկը հիմնավորելու համար պատասխանողը վկայակոչում է «Սնանկության մասին» ՏՏ օրենքի 43-րդ, 44-րդ, 82-րդ եւ 83-րդ հոդվածները, որոնք վերաբերում են «ապահովված պահանջներ», «չապահովված պահանջներ», «ստորադաս չապահովված պահանջներ» բառակապակցությունների սահմանմանը եւ չապահովված պահանջների բավարարման հերթականությանը: «Սնանկության մասին» ՏՏ օրենքի՝ իր կողմից վկայակոչված հոդվածների հիման վրա պատասխանողը գտնում է, որ օրենքում հստակ սահմանված են պարտատերերի պահանջների շրջանակը, պահանջների տեսակների սահմանումները, ապահովված պահանջների բավարարման առանձնահատկությունները, ապահովված պահանջների բավարարման համար պարտապանի գույքի փիրապետման, օգտագործման կամ փնօրինման առանձնահատկությունները, պահանջների բավարարման հերթականությունը, չապահովված պահանջների առաջնահերթությունը, իսկ «պահանջներ» եզրույթի բովանդակային կողմի սահմանված չլինելու հանգամանքը, ընդհակառակը, հնարավորություն է տալիս դիմողին ներկայացնել ցանկացած պահանջ: Այլ հարց է, որ օրենքը հստակ սահմանում է, թե որ պահանջները կարող են բավարարվել սնանկության վարույթի ընթացքում եւ ինչ հերթականությամբ:

Անդրադառնալով դիմողի փաստարկներին՝ կապված օրենքի վիճարկվող դրույթի՝ ՏՏ Սահմանադրության 3-րդ հոդվածի 1-ին եւ 3-րդ մասերին, 8-րդ հոդվածի 1-ին մասին եւ 14.1-րդ հոդվածի 1-ին մասին հակասության հետ, պատասխանողը գտնում է, որ դրանք եւս անհիմն են:

Արձանագրելով, որ ընկերության բաժնետերերի բաժնետոմսերը հանդիսանում են ընկերության գույքի մի մասը, ընկերությունն իր պարտավորությունների համար պարասխանապու է այդ գույքով, ընկերության մասնակիցն իր ներդրած ավանդի սահմաններում կրում է ընկերության գործունեության հետ կապված վնասների ռիսկերը, այդ թվում՝ ընկերության սնանկության հետ կապված ռիսկերը, պարասխանողը գտնում է, որ իրավաբանական անձի լուծարման գործընթացում բաժնետերերն իրենց պարկանող բաժնետոմսերի անվանական արժեքը չեն կարող դիտարկել որպես իրավաբանական անձի նկատմամբ պահանջ, քանի որ դա կհիմաստագրվի «իրավաբանական անձ» ինստիտուտի նշանակությունը:

Միաժամանակ, պարասխանողը, արձանագրելով հիմնադրի՝ բաժնետիրական ընկերության կապիտալում իր ռիսկով մասնակցության, ընկերության պարտավորությունների դիմաց իր մասնաբաժնի չափով գույքային պարասխանավորություն ստանձնելու եւ, հետեւաբար, անուղղակիորեն պարտապան հանդիսանալու հանգամանքները, բնական է համարում այն հանգամանքը, որ ընկերության հիմնադրի պահանջները բավարարվում են ամենավերջին հերթում՝ բոլոր պարտավորների պահանջները լրիվ բավարարելուց հետո մնացած գույքի արժեքի սահմաններում:

5. ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքի եւ «Մասնկության մասին» ՆՏ օրենքի համադրված վերլուծության արդյունքներով սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ վերը նշված իրավական ակտերը չեն բացառում բաժնետիրական ընկերության հիմնադիր (մասնակից, բաժնետեր, անդամ կամ գործընկեր) հանդիսացող անձանց՝ ընկերության հետ պարտավորական իրավահարաբերությունների մեջ գտնվելու հանգամանքը եւ դրա վրա հիմնված՝ **մինչեւ լուծարման գործընթացի ավարտը** պահանջներ ներկայացնելու իրավունքը: Պարզապես փարբեր են պահանջների բնույթները. ի փարբերություն մյուս պարտավորների, այս փուլում բաժնետիրական ընկերության հիմնադիր (մասնակից, բաժնետեր, անդամ կամ գործընկեր) հանդիսացող անձանց պահանջի իրավունքը սահմանափակված է, ի թիվս այլնի, շահութաբաժիններ ստանալուն, ընկերության կողմից վնաս պարճառելուց ճագող համապարասխան պահանջի բավարարմանը, պարտատոմսի անվանական արժեքից փոկոսադրույք կամ այլ գույքային իրավունք ստանալուն ուղղված, ինչպես նաեւ բաժնետիրական ընկերության հիմնադրի (մասնակցի, բաժնետիրոջ, անդամի կամ գործընկերոջ) կողմից լուծարվող ընկերությանը վարկ կամ փոխառություն փրամադրելուց ճագող փոխադարճ իրավունքների եւ պարտականությունների շրջանակով:

Նման եզրահանգման համար հիմք են հանդիսանում հետևյալ հանգամանքները.

ա/ ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքի 345-րդ հոդվածի համաձայն. «Պարտավորությունները ծագում են պայմանագրից, վնաս պատճառելու հետևանքով եւ սույն օրենսգրքում նշված այլ հիմքերից»,

բ/ պարտավորությունների ծագման՝ ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքով նախատեսված «այլ հիմքերից» մեկն էլ ամրագրված է ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքի 50-րդ հոդվածի 3-րդ մասում, որի համաձայն. «Իրավաբանական անձանց թվին, որոնց նկատմամբ նրանց հիմնադիրները (մասնակիցները) ունեն պարտավորական իրավունքներ, պարկանում են փոփոխական ընկերակցությունները եւ ընկերությունները»,

գ/ ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքի 51-րդ հոդվածի 2-րդ մասի եւ 72-րդ հոդվածի 3-րդ մասի ուժով բաժնետիրական ընկերությունները հանդիսանում են փոփոխական ընկերություններ, այսինքն՝ բաժնետիրական ընկերության հիմնադիրը (մասնակիցը, բաժնետերը, անդամը կամ գործընկերը) ունի ընկերության նկատմամբ պարտավորական իրավունքներ եւ ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքի 70-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ պարբերության ուժով մինչեւ լուծարման գործընթացի ավարտը նրանք մյուս պարտատերերի հետ մեկտեղ կարող են պահանջ ներկայացնել բաժնետիրական ընկերությանը,

դ/ «Բաժնետիրական ընկերությունների մասին» ՆՏ օրենքի 2-րդ հոդվածի 2-րդ կետի ուժով բաժնետոմսն առաջացնում է ընկերության նկատմամբ բաժնետիրոջ **պարտավորական իրավունք**, իսկ նույն օրենքի 37-րդ հոդվածի 1-ին կետի «գ» եւ «ժ» ենթակետերի եւ 40-րդ հոդվածի 2-րդ կետի վերլուծությունից բխում է, որ այդ պարտավորական իրավունքը սահմանափակվում է, ի թիվս այլնի, շահութաբաժիններ ստանալուն, ընկերության կողմից վնաս պատճառելուց ծագող համապատասխան պահանջի բավարարմանը, պարտատոմսի անվանական արժեքից փոկոսադրույք կամ այլ գույքային իրավունք ստանալուն ուղղված, ինչպես նաեւ բաժնետիրական ընկերության հիմնադրի (մասնակցի, բաժնետիրոջ, անդամի կամ գործընկերոջ) կողմից լուծարվող ընկերությանը վարկ կամ փոխառություն փրամադրելուց ծագող փոխադարձ իրավունքների եւ պարտականությունների շրջանակով:

Այլ խնդիր է պահանջների բավարարման հերթականությունը: Բոլոր դեպքերում պահանջների բավարարման հերթականություն սահմանելիս օրենսդիրը որպես ելակետ է ընդունել հետևյալ հանգամանքները.

ա/ ընկերության կանոնադրական կապիտալն ուղղված է ընկերության **պարտավորների** շահերի երաշխավորմանը («Բաժնետիրական ընկերությունների մասին» ՆՏ օրենքի 30-րդ հոդվածի 2-րդ կետ), այսինքն՝ նախ եւ առաջ, բաժնետիրական ընկերության հիմնադիր (մասնակից, բաժնետեր, անդամ կամ գործընկեր) **չհանդիսացող անձանց** շահերի երաշխավորմանը,

բ/ ընկերության հիմնադիրը (մասնակիցը, բաժնետերը, անդամը կամ գործընկերը) իր ներդրած ավանդի սահմաններում կրում է ընկերության գործունեության հետ կապված վնասների ռիսկերը, այդ թվում՝ ընկերության սնանկության հետ կապված ռիսկերը,

գ/ ընկերության մյուս պարտավորյալները, ի պարբերություն ընկերության հիմնադրի (մասնակցի, բաժնետիրոջ, անդամի կամ գործընկերոջ), չեն հանդիսանում ընկերության կազմակերպակառուցվածքային փարր եւ պարտավորված չեն կրելու ընկերության գործունեության հետ կապված վնասների ռիսկերը, այդ թվում՝ ընկերության սնանկության հետ կապված ռիսկերը:

6. Անդրադառնալով դիմողի դիրքորոշումներին՝ կապված օրենքի վիճարկվող դրույթի իրավական անորոշության եւ դրա արդյունքում՝ սեփականության իրավունքի խախտման հետ, սահմանադրական դատարանը դրանք հիմնավոր չի համարում այն պարճառաբանությամբ, որ «Սնանկության մասին» ՆՏ օրենքի 43-րդ, 44-րդ եւ 83-րդ հոդվածներով «ապահովված պահանջներ», «չապահովված պահանջներ» եւ «սպորադաս չապահովված պահանջներ» բառակապակցությունների սահմանումները, **պարտավորոջ պահանջի, ինչպիսին էլ որ այն լինի, իրավունքը եւ այդ պահանջի իրացման կարգն ամրագրված լինելու պարագայում չի առաջանում «Սնանկության մասին» ՆՏ օրենքում «պահանջներ» եզրույթի սահմանման անհրաժեշտություն, եւ դրա բացակայությունը որեւէ իրավական հետեւանք չի կարող առաջացնել:**

Օրենքի վիճարկվող դրույթի հետեւանքով սեփականության իրավունքի խախտման վերաբերյալ դիմողի փաստարկների առնչությամբ, հիմք ընդունելով ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքի եւ «Բաժնետիրական ընկերությունների մասին» ՆՏ օրենքի վերլուծության արդյունքները, սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ ընկերության բաժնետերերի կողմից ձեռք բերված բաժնեփոստերի համարված գումարները, ինչպես նաեւ ընկերության հիմնադրման գործում ներդրված ավանդները հանդիսանում են ընկերության գույքի մաս, եւ ընկերության հիմնադիրը (մասնակիցը, բաժնետերը, անդամը կամ գործընկերը) այլեւս չի հանդիսանում

բաժնետիրոջ համար իր վճարած գումարների կամ իր ներդրած ավանդի սեփականատեր: Դրանով, ինչպես նաև պարտավորների շահերի երաշխավորման սկզբունքով է պայմանավորված այն հանգամանքը, որ ՆՏ բաղաբացիական օրենսգիրքը եւ «Սահմանադրական մասին» ՆՏ օրենքը բաժնետիրոջ համար վճարված գումարները կամ ներդրված ավանդը վերադարձնելու պահանջի իրավունքի իրացումը պայմանավորել են լուծարման գործընթացի ավարտով եւ այն էլ՝ ընկերության մնացած գույքով: Տիպ ընդունելով վերոգրյալը՝ սահմանադրական դատարանն արձանագրում է նաև, որ փվյալ պարագայում առկա չէ պարճառահետեւանքային կապ օրենքի վիճարկվող դրույթի եւ դիմողի սեփականության իրավունքի խախտման միջև, իսկ համապարասխան հիմքերի բացակայությունը դիմողին զրկում է սեփականության իրավունքի խախտումը հիմնավորելու հնարավորությունից:

7. Սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ դիմողը, ձեռականորեն վիճարկելով նորմի սահմանադրականությունը, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթի կիրառման իրավաչափության հարց: Դիմողը փորձել է դատական համապարասխան ակտերի իրավական հետեւանքները վերագրել խնդրո առարկա իրավադրույթի սահմանադրականության խնդրին, հետեւաբար՝ նման դիմումը «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին կետի հիմքով համարվում է սահմանադրական դատարանի քննությանը ենթակա հարց չառաջադրող դիմում:

Վերահասարակելով իր՝ 2009 թվականի մարտի 17-ի ՍԳԱՌ-21 որոշման մեջ ամրագրված իրավական դիրքորոշումները՝ կապված դիմումի հիմնավորված լինելու պահանջի հետ, սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 60-րդ հոդվածի 1-ին կետի համաձայն՝ «Սահմանադրական դատարանը կարճում է գործի վարույթը ... գործի քննության ցանկացած փուլում, եթե բացահայտվել են սույն օրենքի 32-րդ հոդվածով նախատեսված՝ գործի քննությունը մերժելու հիմքեր»:

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից եւ ղեկավարվելով Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի, «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 6-րդ կետի, 60-րդ հոդվածի 1-ին կետի, 69-րդ հոդվածի 7-րդ կետի պահանջներով, Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դատարանը **Ո Ր Ո Շ Ե Ց** .

1. «Քաղաքացի Ներիկ Պողոսյանի դիմումի հիման վրա՝ «Մնանկության մասին» Նայաստանի Նանրապետության օրենքի 82-րդ հոդվածի 1-ին մասի «թ» կետի՝ Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործի վարույթը կարճել:

2. Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրության 102-րդ հոդվածի երկրորդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է եւ ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՆՈՂ

Վ. ՆՈՎՆԱՆՆԻՍՅԱՆ

22 նոյեմբերի 2011 թվականի
ՍԴՈ- 998